

Petjades de papallona

Un relat de: [Leyre](#)

I mentre en Billy Corgan es forçava un agut al que ni tan sols ell podia arribar, petites senyals de vida anaven trepitjant el seu somriure... eren petjades de papallona.

La suor intensa de la multitud s'evaporava entre crits i jo només podia deixar-me portar per ells. Un estira i arronsa entre la descència i la perversió. Cossos damunt dels altres, bategant fórtament al ritme frenètic que ja ens venia payout. Era un pacte comú, un contracte firmat sense clàusules de retorn.

En un instant de descans aprofito per encendre una cigarreta, però sembla que l'encenedor es resisteix a ser trobat. Després de buscar frenèticament dins la bossa sense èxit, em tombo per demanar foc just en l'instant que el paio del davant estira el braç cap enrere enfonsant el puny dins la meua cara. El cop és ràpid sec i profund. Sento com la sang em raja per la cara, se m'ennuola la mirada i perdo l'equilibri del cos.

La música torna a sonar i sembla que al meu voltant ningú s'ha adonat del que ha passat. El va i bé de la gent em retorna al meu lloc i em subjecta per no caure durant uns instants. Però la inconsciència perdura i no em deixa esquivar els cops de colze que a poc a poc van entovant les meves costelles.

La bateria insistent reanima al personal que comença a saltar amb bogeria. En un d'aquests salts la parella del meu darrere m'entesta un cop tan fort al cap que em llança directament al terra. La situació comença a ser preocupant, tirat per terra, encegat per la meua pròpia sang i amb grans dificultats per respirar, causades amb tota seguretat per un parell de costelles trencades.

La perspectiva que em presenta el subsol del local, m'embriaga de cigarretes i alcohol.

La insistència dels cops de peu sobre els ronyons m'en fa esclatar un, omplint-me el cos d'una substància calenta i llefiscosa. En un últim intent de salvar la poca vida que em quedava, vai aixecar el cap i el braç dret per cridar l'atenció dels companys que continuaven ballant aliens a la meua desgràcia personal. Just en aquell moment, quan començaven a sentir-se els violins de "Goodnight", el punk que tenia asobre em clava les punxes de les botes al vell mig del crani. A poc a poc, baixo el braç fins tapar-me la cara, amagant-me del mon.

La música continua, els crits continuen, i les petjades de papallona continuen trepitjant el somriure d'en Billy Corgan mentre l'últim bri d'alé s'escapa de mi.